

Arrest

nr. 128.185 van 21 augustus 2014
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 november 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEBENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 december 2013, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegeedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij niet betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de formele en materiële motiveringsplicht juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen met betrekking tot de bewijslast, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog inzake de artikelen 3, 9, 10 en 14 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat de door de verzoekende partij aangehaalde artikelen van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhouden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich steunt op haar asielerelaas en het feit dat zij een ahmadi in Pakistan is. In het arrest van de Raad van 23 april 2014 met nummer 122 875, waarin haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in dit verband het volgende gesteld: “De

Raad stelt vast dat uit de informatie in het administratief dossier en uit de door verzoeker voorgelegde internetartikels blijkt dat de situatie van de ahmadi's in Pakistan zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zich ook bewust is van de hachelijke situatie waarin de ahmadi's in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt noch uit de informatie in het administratief dossier, noch uit de door verzoeker aangehaalde informatie dat de ahmadi's in Pakistan systematisch worden vervolgd. De hoedanigheid van ahmadi is op zich dus onvoldoende om een gegrond beroep op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te doen gelden. Iedere aanvraag moet dan ook op individuele basis worden onderzocht en beoordeeld." In het kader van haar huidig verzoekschrift verwijst de verzoekende partij opnieuw naar haar asielrelaas, dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en door de Raad echter ongeloofwaardig werd geacht, en verwijst zij naar verschillende bronnen aangaande de situatie van ahmadi in Pakistan, maar uit voornoemd arrest van de Raad blijkt dat de hoedanigheid van ahmadi op zich onvoldoende is en de verzoekende partij laat na enig verband van de algemene situatie met haar persoon aannemelijk te maken. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 9, 10 en 14 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de eerste plaats de schending van deze artikelen door Pakistan aanklaagt. In dit verband dient echter erop gewezen te worden dat artikel 1 van het EVRM bepaalt dat elke verdragsluitende staat aan eenieder, die ressorteert onder zijn rechtsmacht, de rechten en vrijheden verzekert die zijn vastgesteld in de eerste titel van dit verdrag. België dient er niet voor te zorgen dat de verzoekende partij in Pakistan gebruik kan maken van haar recht op vrijheid van godsdienst, van vrije meningsuiting en het niet-discriminatoir genot van de rechten en vrijheden die door het EVRM worden beschermd. De toepassing van het EVRM is in essentie te situeren op het territorium binnen de rechtsmacht van elke EVRM-lidstaat. Het Hof is slechts in uitzonderlijke gevallen van dit principe afgeweken en enkel voor zover duidelijk was dat een bepaalde lidstaat buiten het eigen territorium rechtsmacht uitoefende over de burgers die zich beklaagden over de schending van EVRM-grondrechten. In de mate dat de verzoekende partij de schending van voormelde artikelen linkt aan de schending van artikel 3 van het EVRM, kan worden verwezen naar hetgeen in het kader van voornoemd artikel 3 hoger werd uiteengezet.

Een schending van de artikelen 9, 10 en 14 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het beroep lijkt onontvankelijk wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.2 Op 18 juni 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in.

Ter terechtzitting van 5 augustus 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 10 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP stelt dat zij intussen gehuwd is en een zontje in België heeft. Een verblijfsaanvraag op basis van artikel 10 Vw is ingediend. Zij verwijst naar haar verzoekschrift en wijst op de nieuwe omstandigheden die een invloed kunnen hebben. VwP verwijst naar de beschikking van de Raad en voor zoveel als nodig naar haar nota. VzP doet woonplaatskeuze bij Mr. LIEBENS, Asterstraat 6, 3800 ST. TRUIDEN."

In de mate dat verzoekende partij op 11 juni heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond en zij ter terechtzitting betoogt dat zij een verblijfsaanvraag op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet heeft ingediend – omstandigheden waarvan zij meent dat zij een invloed kunnen hebben – merkt de Raad vooreerst op dat dit loutere beweringen van verzoekende partij uitmaken welke niet gestaafd worden aan de hand

van bewijsstukken. Daarenboven merkt de Raad op dat het indienen van een dergelijke verblijfsaanvraag geen recht op tijdelijk verblijf in hoofde van de verzoekende partij verschaft. Derhalve maakt de verzoekende partij op deze manier niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen.

Tevens voegt de Raad toe dat waar de verzoekende partij voor het overige louter verwijst naar het verzoekschrift, zij in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 10 juni 2014 opgenomen grond, zodat zij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. DE SMET